

Марио Кроненберг

Боли...

Боли – така боли...
От любовта...
Боли от залез до зори,
защото истинска е тя...

Боли – така боли...
От самотата...
Отчаяно боли,
когато наранена е душата...

Боли – така боли...
От пустотата...
Сърцето ми физически боли,
копнеещо, крещящо за жената...

Боли – така боли...
От отминаващото време...
За отминаващата младост ме боли,
която иска всичко да ми вземе...

КРАЙ

© Марио Кроненберг

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11964>]